

Lokko

Samtal med en trettiovtvårig kollega.

Text + Foto: Konrad Olsson

Jag vet att många förmodligen inte alls förstår varför jag valt att intervjua Andres Lokko till det här numret av Flare. Vissa tycker kanske att man bör uppmärksamma ett tiotal fanzineprofiler istället, andra kommer kanske att gapa om popsnobbism och elitism. Ett faktum kommer dock att kvarstå:

Andres Lokko är Sveriges mest inflytelserika musikjournalist och har så varit under det senaste decenniet. Utan konkurrens.

Hans tidning Pop lyckades under dess sju år långa levnadspano skapa en helt egen liten värld baserad på redaktionens egen smak. Formen, intervjuerna, humorn och artisterna var helt och hållet sprungna ur tidningens vilja att få folk upptäcka ny musik och gräva sig längre bak i musik-historien. Därför är också Pop nittioalets största och bästa svenska fanzine.

Jag träffar Andres en eftermiddag i augusti och han är befriande trevlig och oerhört tillmötesgående.

– Att göra intervjuer är lite jobbigt för det tar ju en del tid. Men så länge man tackar nej till Vecko Revyn så är det inga problem, säger han när jag träffar honom uppe på Pop- och Bibel-redaktionen i Stockholm.

Vi sätter oss ner på ett mediokert lunchcafé ett par hundra meter därifrån. Jag fipplar med min bandspelare och han köper kaffe till oss

båda. Redan efter han sagt de första meningarna inser jag hur mycket jag faktiskt kan om den här människan, vilket kanske inte är så konstigt. Men ändå mötet blir något problematiskt. Jag har läst honom sedan fem år tillbaka och äger vartenda nummer av Pop. Från det första till det sista. Och att möta en människa i till så pass stor utsträckning präglad ens syn på musik och journalistik är lätt knäckande och, jag vet inte varför, men det tar emot att erkänna det. Kanske vill jag inte avslöja mig själv för mycket. Det ska ju helst verka som om Flare kommer helt från oss själva. Det är ju alltid lite pinsamt att avslöja sina inspirations-källor. Men sanningen är ju att jag är väldigt inspirerad av Pop och Lokko. Det kanske är uppenbart, vad vet jag? Men egentligen spelar det ingen roll då min beundran resulterat i en helt ny tidning. Jag har aldrig tillhört den skara Pop-läsare som slaviskt låtit tidningens musiksmak styra mitt musiklyssnande.

När intervjun är över går vi ut på Sveavägen för att ta några bilder. Att intervjua är koncentrationskrävande nog och att efter det fota under tidspress blir en nära nog omöjlig uppgift. Jag skjuter en hel rulle film på fem minuter, i hopp om att någon bild blir bra. Efter att vi skiljts åt och gått åt olika håll slår det mig att jag glömde tacka för kaffet.

Helvete!

Jag glömde tacka för kaffet.

»Rocken är död. Det känns så ibland.«

INTERVJU: 12 AUGUSTI 1999

SVEAVÄGEN, STOCKHOLM.

Du kom nyss hem från New York. Vad gjorde du där?

– Jag träffade Barry White. Han mådde inte så bra. Han orkar knappt stå upp, kedjeröker och verkar vara i väldigt dåligt skick, men det var roligt ändå. Sen lurade jag till mig några lediga dagar. Jag gick på bio och såg en massa filmer som jag förmodligen kommer att skriva om. Köpte en massa skivor, köpte en massa böcker och hängde på en massa hak. saker som jag förmodligen kommer att ha nytta av på något sätt.

Tänker du ofta att »det här kommer jag ha nytta av« när du konsumerar musik och film?

– Ja, ibland är det så. Det är ju knepigt att ha ett sånt jobb där man skriver om saker som man verkligen är intresserad av. Då tänker man inte ens så, för det mesta så ser eller lyssnar man på någonting för att man är intresserad. Och sen skriver man om det. Åtminstone har jag hamnat i en sån sits där jag kan göra så. Det ju faktiskt vanligare att man blir tilldelad en uppgift av en chefredaktör: »Här är en bok, den ska du läsa och recensera.« Men nu har jag hamnat i någon konstig sits där jag slipper det.

En stor del av ditt arbete går ju ut på att ringa in din verklighet i dina texter. Känns det som att du får ha någonting kvar för dig själv?

– Jättebra fråga. För det känns ju som att allting tas ifrån en när man ger någonting mycket plats och gör det stort. Ibland blir det

jag skriver till och med lite uppmärksammat, och då känns det som att man inte har kvar det. Så visst, det finns saker som man nästan undviker att skriva om. För det är extremt självutlämnande att skriva om musik. Åtminstone om man verkligen bryr sig om musiken. Och jag tror säkert att kvällstidningarna är fulla av människor som inte förstår vad jag pratar om när jag säger så. Men för de som verkligen bryr sig och tycker att musik är bland det viktigaste som finns i livet så är det ett väldigt krävande jobb. Man är tvungen att ge en så pass stor bit av sig själv för att få sagt det man vill säga, och då blir det kanske ingenting kvar. Nu har ju jag ett problem; Kevin Rowlands nya skiva kommer om en och en halv månad.

Vad händer då?

– Hela anledningen till att jag en gång i tiden började skriva om musik var att jag en vacker dag skulle komma få tag på Kevin Rowlands nyaste skiva innan någon annan. Och jag skulle komma att slippa läsa om den i utländska tidningar och vara förbannad över att det finns människor som har den före mig. Nu har jag fått den och jag har liksom uppnått allt jag velat. När jag nyss hade fått den i brevlådan, innan jag ens hade lyssnat på den, så kändes det som att jag var färdig, vilket är lite förvirrande.

Jag tänkte på en grej angående det. Du har ju träffat många av dina hjältar vid det här laget; Springsteen, Morrissey, Primal Scream, Rowland osv. Tömmer

man inte alla förväntningar om man träffar sina idoler? Är det samma sak att lyssna på dem efteråt?

– Man blir lite märkligt blasé. Kanske mindre med hjältar än med stora artister som man tycker är ganska bra. Inte när man intervjuar Prince eller Springsteen. Det förstår ingenting eftersom det är en sån annorlunda grej. Men däremot alla såna där halvstora band som till exempel St. Etienne, Charlatans, Primal Scream, Chemical Brothers och så vidare. Det är folk som jag har umgåtts med i väldigt många år medan jag bott i England och just det blir en jävligt konstig grej. För det är ju de banden jag tycker om liksom, jag tycker de är skitbra. De är nog de enda vita popband jag tycker är riktigt bra. Jag kan inte sätta fingret på det. Men att däremot intervjuar jättestora artister är oftast under så pass märkliga omständigheter.

Du kan inte direkt hänga med Bruce Springsteen.

– Nej, vilket är väldigt korkat. Skulle han haft en europeisk presschef så skulle man ju få göra det. För då skulle den veta att det blir en så ohyggligt mycket bättre artikel. Amerikanskt pressfolk vill att deras artister ska framställas som Greta Garbo. Det ska verkligen vara oåtkomliga jättestjärnor. Den där gamla åttiotalsvinkeln går liksom inte.

Sen träffade du Brett Andersson när han var som bäst.

– Ja, när Suede precis hade släppt sin första singel. Då var de ju fantastiska.

De är rätt ointressanta idag.

– Ja, jag bryr mig inte en sekund. Jag tycker Suede gör musik för barn. Brett Andersson har skrivit samma text som riktar sig till samma femtonåriga tjejer på fyra plattor nu. Du vet: »Oh, we're the beautiful outsiders, we're so young, we're so beautiful«. Man tänker liksom att Brett är åtta år äldre än när han startade. Hur lyckas han skriva samma texter hela tiden? I vanliga fall tycker man att folk borde åldras med sitt band. Om man älskar Suede så borde man ju få lite mer, så att man innan varje skiva blev lite nyfiken: »Brett har blivit ett år äldre, vad har hänt nu?«. Att det blir en utveckling. Men den är ju helt obefintlig i Suede.

Du skrev ju en väldigt hypande artikel om Suede, då i början på 1993. Känns det aldrig som att du kan ångra att du skrivit upp ett band om det senare visar sig att det går åt skogen för dem? Du skrev ju verkligen att de var nittiotalets bästa popband...

– Och det var de. Just då. Men just den grejen är väldigt svensk. Kanske inte frågan du ställer men den åsikten, vilken man får höra rätt ofta: »Du hade fel! Ångrar du dig inte?«. Och jag tänker bara; Nej! Jag skulle mycket väl kunna tänka mig - seriöst - att imorgon gå ut och köpa alla Radiohead-skivor, och lyssna bara på dem i ett halvår för att det skulle kännas som en helt naturlig grej att gå in för. För om du har ett väldigt professionellt förhållande till popmusik – eller till en annan

»Man kommer till en punkt där man börjar acceptera att folk faktiskt har läst det jag skrivit och läst det ganska ordentligt. Det är i och för sig bara bra. Det är ju bättre att de läser mig än någon annan idiot.«

människa eller vad som helst – så är det så att man ena veckan kan tycka att det här är det här är det bästa i hela världen och nästa vecka hata det. Svenskar är nästan Per Bjurmanska med den här attityden att du ska föra fram en åsikt och den åsikten ska du ha tills du dör. Det är så, du får inte ändra dig. Varför ska det vara så? Så jag tycker absolut inte att det finns någon fara med att ändra sig. Att kräva av en rockskribent att den ska sitta och berätta några tidlösa sanningar kanske är att kräva lite väl mycket? Även om jag tycker att jag har en del tidlösa sanningar att komma med.

Som till exempel?

– Att svart amerikansk soul-musik är, och kommer alltid att vara, sanningen. Det blir inte bättre än så. När man väl har hittat in dit och förstått det så är det bara “WOW!”. Nej, man ska aldrig ångra något. Skriv vad du tycker! Follow your heart liksom. Det går inte att ha fel. Däremot kan man vara en idiot. Eller så kan andra tycka att man är en idiot, men det får man ta.

Men om du säger så, framstår inte er recensionsavdelning som rätt ointressant?

– Nej, det tycker jag inte. Man får ändå se det som någonting relativt. Det finns säkert skivor som får tio av tio i Pop och som alltid kommer att vara fantastiska. Men sen finns det andra skivor som bara är *här* och *nu* som ändå är fantastiska. En skiva som Daft Punks »Homework« kanske bara är precis allt just nu men fan vet jag om den är det om sju månader. Och det tycker jag inte man ska bry sig om, för då sitter man där och skriver enbart om John Lee Hooker-boxar för det är ett säkert kort. Och det blir ju inte roligt.

Musiken måste väl hela tiden ha någon slags känslomässig förankring i personen?

– Ja, och även i nuet. Jag avskydde verkligen Springsteen på Stadion, måste jag tyvärr säga. Och jag såg Thåström härom veckan på Kalas. Jag blir lite illa berörd av både de grejerna. Inte så mycket för varför

publiken är där eller vad de gör på scenen, utan för att det finns en massa rockjournalister – mina kollegor från de stora tidningarna – som är rörande överens om att det de vill se och höra är gamla grejer med dessa artister. Ingen går ju och ser Springsteen och hoppas på att han spelar två, tre fantastiska nya låtar. Ingen tänker så om Thåström heller utan alla hoppas på att han spelar en Ebba Grön-låt. Jag vill inte ha såna idoler som jag hoppas ska spela gamla godingar när jag ser dem live. Fan vad vidrigt. Jag gillar egentligen bara gamla artister som, när jag går och ser dem, spelar nya låtar som jag inte hört. Artister som är i livet och fortfarande har någonting att komma med. Istället för att gå och se någon spela trettio år gamla låtar som man tycker är bra för att de låter nästan exakt som på skivan. Men de som betalar femhundra spänn som publik för att se Springsteen kan jag tycka är okej. De kanske ska få sin »Born To Run«. Men som kritiker av det hela så är det för jävligt. Rocken är död. Det känns så ibland.

Du kallar dig själv för socialist?

– Ja, men det är ju egentligen bara en politisk övertygelse.

Du tar inte fram det särskilt ofta i dina texter.

– Nej, det gör jag inte, det händer ibland. Jag står politiskt sett ganska långt ut till vänster, och jag tycker att allting handlar om någon slags rättvisa. Men samtidigt så är jag inte så jävla insatt eller kunnig att jag skulle skriva folk på näsan. Men att du ställer frågan visar ju att jag uppenbarligen nått fram till någon. Och om det sen har en effekt så det får någon läsare att tänka till politiskt så har man ju lyckats.

Jag kommer ju från Umeå vilken är en väldigt politiskt inriktad stad som du kanske vet. Och jag är van vid att man ska skrika mer och slå tillbaka mer och jag kan känna att du tar ett lite för kort steg.

– Jag gillar folk som gör det. Men jag tycker inte att jag har tillräckligt mycket

på fötterna; jag är så mycket bättre på att skriva om musik. Så därför har jag nog låtit bli att ta steget fullt ut. Men det är någon slags kombination. En ambivalent grej. Jag gillar folk som Dennis Lyxzén, Kevin Rowland i tidiga Dexy's, Paul Weller och Billy Bragg. »Smash the system« liksom. Jag är ju uppvuxen med sånt, jag tycker det är fantastiskt och jävligt cool. Samtidigt som jag tycker att det är väldigt tilltalande när det finns där men du låter läsaren, eller lyssnaren, bilda sig en egen uppfattning och läsa mellan raderna. Att du vaggar in mottagarna i någon slags falsk trygghet att det bara handlar om söta popmelodier. Jag gillar sånt. Att det inte är skrivet på näsan. Men jag tror jag har varit tillräckligt politisk för att Mats Svegfors på Svenska Dagbladet skulle bli galen och vilja sparka mig flera gånger när jag skrev där i fyra år. För att han tyckte att han närt en kommunist vid sin barm. Och det räcker ganska långt i min lilla värld.

Är du feminist då?

– Jag har ingen aning. Men säger man att man har socialistiska värderingar så är det klart att man är feminist. I och med att allting handlar om rättvisa och syskonskap. Så ja, det är klart jag är.

Men du skulle inte kunna tänka dig att skriva om det i en bok som Fittstim till exempel?

– Fittstim har jag faktiskt aldrig läst. Jag har bara läst om den. Men det vore ganska märkligt om en trettioårig man plötsligt börjar skriva om sånt.

Men det är rätt intressant. För Fittstim kändes ungefär som när du pratar om socialism. Att man egentligen skriver om popmusik och i förbigående nämner politiken.

– Men det var nog meningen. Att se det stora i det lilla, det vardagliga. Man ska inte vara rädd för att föra fram en åsikt även om man gör det i ett trivialt sammanhang. Det kan dessutom bli väldigt effektivt. Det är ju enklare att ta till sig. Det finns ju förmodligen

»Nej, man ska aldrig ångra något.
Skriv vad du tycker! Follow your
heart liksom. Det går inte att ha fel.«

en anledning till att vi sitter här och pratar och att du inte pratar med en ledarskribent på Aftonbladet. Skulle vi alla vara lika politiskt engagerade som vi borde skulle det vara de politiskt insatta som man lyfte fram. Det finns en jävla massa unga, seriösa och undersökande journalister som bara skriver om politik. De är tio år yngre än vad jag är och de är svinbra. Men de för också en anonym tillvaro för att det inte finns någon »glamour« omkring det hela. Det låter som något trivialt men det är väldigt sant. Det är tyvärr inte så spännande och därför ställer man ofta de kraven på människor med en tydligare profil. Och skriver man om musik så får man det. För det är så få som gör det och det är något som engagerar många unga människor. Men att använda den plattformen för att smyga in några åsikter som är politiska så är det, om inte en revolution, i alla fall en evolution.

Du har gjort en ny tidning?

– Ja, Bibel.

Är du nöjd?

– Jag är nöjd för att den fyller en funktion. För det inte funnits en sådan tidning i Sverige någonsin med den ambitionsnivån. En tidning som ger utrymme för svenska designers och fotografer att göra precis som de vill, att få uttrycka sig själva. En sådan plattform har inte existerat. Sen är det också en ganska seriös kulturtidning även om den gränsar till populärkulturen. Det är inte så många tidningar där du får läsa riktigt jävla långa intervjuer med Bret Easton Ellis. Det känns också som en tidning som var förvirrad till en början eftersom vi inte hade någon aning hur den skulle vara. Nu har den hittat hem. Jag tror att man som läsare idag hajjar Bibel på ett helt annat sätt. Jag gillar den.

Den känns inte lika helguten som Pop.

– Nej, och det kan den ju inte vara heller eftersom den inte handlar om en enda sak. Pops ganska unika styrka, och samtidigt dess svaghet, är att de som verkligen är intresserade älskar den. Men den får en massa människor - som inte orkar ta sig in i den världen - att känna sig utanför. I och med att den tar ämnena så fruktansvärt seriöst och på så stort allvar. Du får liksom trettiofem sidor om Merle Haggard och då är det en del människor som liksom »Ja, äntligen! Trettifem sidor om

Merle Haggard. Fyfan va coolt! Klipp ut och spara. Toppen!«. Medan andra människor inte tycker att vi är kloka i huvudet. »Att de orkar«, liksom. Varför skriver vi inte två sidor om Merle Haggard och sen om nåt stort popband som Blur? Men vi vill göra den stora Merle Haggard-artikeln och man hittar folk som vill läsa det och det är dem man vill skriva för. Men slentrian-musiklyssnaren som liksom köper en platta i månaden men inte är besatt har kanske ingen nytta av Pop.

»Det finns just nu massor med skribenter som skryter med sin egen okunnighet och försöker vinna billiga poäng genom att spela ödmjuka när de egentligen bara är lata. (...) Men sedan när har bristande kunskap varit något att sträva efter för en journalist? Jag har väldigt svårt att se någonting negativt med att ha en enorm skivsamling och lika stora referensramar.«

– Martin Gelin,

Nöjesguidens augustinumner.

– En kille som heter Martin Gelin skrev en krönika om förakt mot kunskap i senaste Nöjesguiden. Jag tyckte den var väldigt bra, för det finns ett sådant gäng med Jonna Bergh i spetsen, och jag vet inte riktigt varför. Hon satt på ett seminarium vid Umeå Open och dissade Pop för att den sköt över huvudet på folk. Det var det värsta jag har hört! Det är ju inte dem vi skriver för, de är ju dumma i huvudet skulle man kunna hävda, eftersom de inte vet någonting. Vi skriver Pop för de som vet något om musik. Vi skriver den för folk som verkligen är passionerade och bryr sig. Och att dessa en tidning och möta den med ett förakt för att dess redaktion vet för mycket, är pålästa och försöker få folk att upptäcka saker de inte känner till, istället för att skriva om Kiss en gång till, så är ju det att förakta kunskap. Det är ju ett vidrigt jävla samhälle där normen är att du inte ska veta någonting. Att kunskap är fult. Du ska liksom bara ha lite småpejl på Vengaboys eller nåt sånt. Man blir jävligt uppgiven. Man har verkligen spenderat hela sitt liv med försöka ge lite mer än vad kvälls- och dagspressen gör, och så möts man med såna reaktioner. Då blir man ju jätteledsen. Det ju ungefär som att säga till folk »Hoppa av plugget i nian! Vad fan ska

du utbilda dig för? Folk kommer ändå inte att hajja vad du snackar om när du läst 250 poäng statskunskap«. Det är samma slags asvidriga reaktion. Men det är ju så media ser ut.

– Det finns dock underbara undantag. Små tidningar som gör sin grej, och som måste jobba med annat för att kunna försörja sig själva. Pop är en sådan tidning. Vi sitter ju inte på heltid och latar oss och tänker att vi ska göra stora Gregory Isaac-artikeln. Man är tvungen att jobba med annat och sitta uppe hela nätterna och skriva de där artiklarna för att kunna betala hyran. Vi är ju inte en massa feta gubbar som sitter och nöjer oss över att folk inte känner till det vi gör. Det finns ju ingen snobbism i det. Det är snarare tvärtom. Vi försöker gräva fram nya grejer som verkligen är bra. Vi har ju lyssnat på all smörja också, men vi kom fram till att det här var bättre. Vi kan det här. Folk får ta det som det är, men vi vet vad vi pratar om. Orkar ni inte läsa det så ska ni fan respektera det, tycker jag. Men det är uppenbarligen fult. Men... äh... fan, man blir lite ledsen. Det är synd.

Du har råkat ut för många läsare som tar det du skriver på väldigt stort allvar. Det har du ju dessutom fått kritik för.

– Ja, det är lite farligt. Bara de kan skilja på när det är allvar och när det är humor. Jag märker ju inte av det förutom att jag får konstiga pressklipp från lokaltidningar som har krönikörer och skribenter som har åsikter som är väldigt snarlika mina. Det är ju sånt som man till en början slår ifrån sig och bara tycker är kul att det finns folk som gillar bra grejer och verkar ha humor. Men man kommer till en punkt där man börjar acceptera att folk faktiskt har läst det jag skrivit och läst det ganska ordentligt. Det är i och för sig bara bra. Det är ju bättre att de läser mig än någon annan idiot. Det är ju mina åsikter så det är ju klart att jag uppskattar det, det vore ju konstigt annars.

Folk blev väldigt arga när du skrev en artikel som »Låt inte de jävlarna ta dig!«.

– Den blev folk väldigt förbannade över och jag förstår inte varför. Men det får man ta. Jag skulle ju bara förklara vad jag tyckte och det kändes väldigt bra. Jag behövde skriva den för jag tyckte det var så jävla trist just då. Sen vet jag att det var ohyggligt många som blev förbannade. Folk sa upp sina prenumerationer

i protest och tog det väldigt personligt. Det är väl bra att folk bryr sig så mycket att de blir riktigt förbannade. Samtidigt är det klart att jag får folk att ändra uppfattning och börja lyssna på grejer de inte hade lyssnat på annars. Bara folk läser är ju jag glad. Men det får inte gå till några extremer där jag poserar för att få folk att läsa grejer. Jag tycker inte att det är något självändamål i att vara kontroversiell. Jag var bara tvungen att säga det där och så var det inget mer med det.

Du pratar ofta om att du skriver utifrån ett subjektivt perspektiv. Tror du att det finns en objektivitet i motsats till det?

– Nej, det finns det ju inte. Däremot är det ju mycket snobbigare att påstå att man är objektiv, eftersom det skulle innebära att man kan allt. Det är att göra sig själv till gud. Så det är klart att man inte kan, allt är ju präglat av dina egna åsikter. Du väljer ju att skriva om en viss skiva. Eller så har du en redaktör som ber dig skriva om den, men redaktören har ju också en baktanke i varför han vill att just du ska skriva om just den skivan. All kritik är ju subjektiv; annars går det ju inte. Det är möjligt att man kritiskt kan bedöma en bil eller nåt, efter färdigställda normer. Och jag kan ju i och för sig hävda att det finns normer för hur bra musik låter. Men de är också till för att omkullkastas för att det hela ska bli intressant.

Men om man inte kan vara objektiv så finns det ju ingen subjektivitet heller.

– Nej, det kan man nog hävda. Om vi håller oss till musik så pratar vi om ett sätt att uttrycka sig. Ett uttryck som är väldigt känsloladdat och att objektivt sitta och analysera känslor är en omöjlighet. Att prata om livet, döden, kärleken, saknaden eller vad som helst och göra det efter en norm-mall, det vore ju som att använda någon slags Richterskala. Att mäta känslouttryck på en skiva efter centimeterar, det går ju inte. Det är möjligt att man kan använda objektiviteten i andra sammanhang, men allt är färgat av personen som skriver. Annars är ju ord ganska meningslösa om det inte finns ett mänskligt hjärta bakom.

Pophumorn, var kommer den ifrån?

Dessa små bildtexter och sånt.

– Den kommer väl ursprungligen från min och Lasse Sundhs (Pops förre formgivare)

sjuka hjärnor. Den är ju väldigt inspirerad av löjliga engelska poptidningar som till exempel Smash Hits. Är det någon som skapade den meta-homorn och upprepningshumorn som finns i bildtexterna och i de slamsiga pyssel-sidorna i Pop, så är det ju åtminstone sprunget därifrån. Man måste ju driva med det man älskar. För det är ju roligt. Det är också samma drivkraft som Killinggänget hade i början.

När det gäller skrivandet så har inte du samma punkbakgrund som till exempel Jan Gradvall som gjorde fanzines redan i tonåren. Du började skriva rätt sent.

– Jag var väldigt gammal, typ tjugotvå år, vilket känns skönt. Men det är nog inte så jävla punk. Jag trodde aldrig att jag skulle få skriva och jag hade ingen dröm om det när jag var liten. Mina föräldrar är flyktingar från Estland och kom hit under kriget. Det fanns ju ett lätt krav från min familj att man skulle utbilda sig och skaffa ett vanligt jobb, vilken jag också försökte men det var skittråkigt. Och så bara kom möjligheten att börja skriva. Jag började skriva på allvar 1988-89, och då fanns det en slags medial explosion där det helt plötsligt fanns plats för väldigt många människor. Var du ung och visste någonting om musik så fick du skriva. Det var väldigt mycket hip-hop, house, techno och hela den här Manchester-grejen som jag verkligen befann mig mitt i. Vilket bara var väldigt bra timing. Min Jörvars Gosskör (Gradvalls fanzine) var att jag fick göra tidningen Ultra som var ett renodlat fanzine. Det var bara det att det fanns pengar från någon märkligt stort företag som inte hade någon aning var det var de höll på med.

Du är ju DJ också.

– Hobby-DJ kan man nog säga. Ett tag gjorde jag det ju för att jag tyckte det var så fruktansvärt kul att bara åka ut och supa och parta och hamna i konstiga städer som jag aldrig varit i och bara spela mina favoritskivor. Sen så blir man antingen för gammal eller så får man för mycket att göra för att hinna med. DJ-grejen har ju alltid varit ett alternativt sätt att kunna stå på scen, för någon som inte är så exhibitionistisk lagd. Jag klarar inte av att stå på scen, det är det värsta jag vet, jag mår jättedåligt av det. Och jag tror att många journalister är misslyckade DJs, absolut inte misslyckade musiker. Man vill ju att folk ska

upptäcka bra musik. Och att stå och spela plattor för trehundra fulla och glada personer – som kommer fram och undrar »Wow, vad är det här« eller som bara känner att det är bra fast de aldrig hört musiken förut – är ju ett utmärkt led i missionsarbetet.

Du har ju aldrig varit musiker själv. Har du fått känna på rock n' roll-livet lite grann i och med detta?

– Ja, definitivt. Det är ganska krävande eftersom det inte är roligt att vara DJ och nykter. Det är väldigt roligt att spela skivor och dricka sprit och hamna på märkliga efterfester till klockan halv nio på morgonen. Just nu känns det lite inaktuellt för jag tror inte jag pallar.

Du klassas ju som en kändis...

– Mm, jag tror att det finns en stor majoritet i det här landet som inte har en aning om vem jag är. Men den minoritet som är intresserad av popmusik har nog en oerhörd pejl på vem jag är.

...och teoretiskt sett så skulle du kunna vara en Peter Birro som sitter i alla TV-program och syns överallt.

– Ja, det är klart att jag har möjlighet att sitta i varenda TV-soffa och ta plats, men jag vill inte det. Jag har svårt att ha respekt för folk som hela tiden måste synas i TV och som inte kan tacka nej till någonting. Det är ett slags bekräftelsebehov som jag tycker att man ska få ner i sina texter istället. Istället för att man som skribent ska sitta i TV och skrika »Älska mig, titta på mig!«. Då har man ju valt fel jobb om man har en sån otrolig vilja att bara bli bekräftad hela dagarna.

Till sist en fråga som Pop själv ställt: Hur mycket kan du tänka dig att offra för musiken?

– Vänsterarmen och en testikel. Det kanske är ett ganska bra svar, jag har ingen aning. I vissa fall känns det som att man skulle offra sitt liv för musiken. Det gör verkligen det. Det finns någon gammal låt som går »Rock n' roll, I gave you the best years of my life«. Och det får man säkert sota för senare.

FOTNOT: Både Pop och Bibel har efter denna intervju hunnit läggas ner av Bonniers Specialtidningsförlag. Osis. Pops sista nummer kom i december 1999. Bibels sista kommer i mars.